

Rikollinen metsästäjä

Asko Lampinen

Rikollinen metsästäjä

Asko Lampinen

Esipuhe

Suomalainen metsästäjä tuo muinaisjäänne esihistoriasta. Suomalainen metsästäjä, jota kiusataan, kuin alakoululaista oppilasta. Metsästäjiä kiusaavat ympäristöviranomaiset, luonnonsuojelujärjestöt (kutsuvat itseään), poliitikot, virkamiehet, Euroopan Unioni ja vielä yllättäen metsästysviranomaisetkin. Luovi siinä sitten heidän mielensä mukaisesti, mutta kuka puolustaisi pientä metsästäjää?

Apuun huudetaan kyllä metsästäjiä talkoisiin, riista-alan tutkimuksiin, suurriistan aiheuttamiin auto-onnettomuuksiin, ihmisten etsintöihin, vieraspetojen pyytämiseen ja luonnonkatastrofeihin. Mutta, kun puhutaan metsästäjien oikeuksista, niin kuka heitä silloin puolustaisi? Saavatko he harjoitella ampumataitoja ampumaradalla? Saavatko he metsästää vanhan perinteen mukaisesti luonnonsuojelualueilla? Saavatko metsästäjät puolustaa koiriaan susien hyökkäyksiltä? Voivatko maaseudun ihmiset puolustaa omaisuuttaan? Kuka pyytää pienpetoja rannoilta ja metsistä, palkitaanko heidät yhteiskunnan taholta?

Olen kirjoittanut kirjan metsästyksestä, mutta tämä kirja ei ole kertomus ammutuista metsoista tai kaadetusta karhusta. Eikä myöskään kirjassa kuvailla kauniita maisemia ja hienoja tunnelmia metsästämisestä. Olen kääntänyt tässä kirjassa metsästysasiat aivan pääläelleen. Metsästys koetaan muiden harrastusten ja harrastajien mielestä tarpeettomaksi nykyaikana. Mitä suomalainen yhteiskunta ja metsästyksen arvostelijat sanoisivat, jos heidänkin toimintansa

asetettaisiin arvostelun kohteeksi tai kyseenalaiseksi yhtä vahvasti. Tarkoitukseni on herättää tällä uudella ajatustavalla pohtimaan metsästystä, myös toisesta näkökulmasta. Vastaavaa pohdintaa en ole vielä huomannut, vaan metsästyskirjallisuus on vielä vanhanaikaisessa kirjoitusmuodossa. Kirjassani käsitellään esimerkiksi petopolitiikkaa, aselupia, ampumaratoja, metsästysrajoituksia ja metsästäjien huonoja suhteita riistaviranomaisiin. Olen pyrkinyt myös kirjoittamaan huumorilla ja kritiikillä. Lukijalle olen antanut tilaa, heidän omille ajatukselle.

Asko Lampinen Muhoksella 2014

Toinen painos Muhoksella 2024

Thaimaalainen Hui Lai ja Palle karhu.....	7
Puolueiden ohjeet aseiden säilytykseen.....	17
Vladimir Kotvanen lampuri Etelä-Suomesta.....	25
Terroristi Jorma Martti Tornioista.....	33
Metsähanhentaappajat rimpisuolla.....	51
Sven ja Börje Skånesta sekä Pekka Olvassuolta.....	61
Pepi, Karo ja susi.....	71
Risto Makkonen suurrikollinen.....	81
Ministerin vahinko.....	97
Mutkulan ampumarata.....	123
Sattulan ampumaradan porauskarnevaalit.....	131
Tyynelän ampumaradan kantarelliapajat.....	137
Lainsuojattu ympäristörikollinen yrittäjä Sauli Kyllönen.....	145
Vartija Jaska Rokka.....	151
Hirvenlihanjako.....	159
Kanalintujahti Haaparannan taakse.....	167
Lyhytfantasiatarina Tsaarin riistaviranomaiset.....	177
Riitan aselupa.....	181
Metsäkauriin ruokintapaikka.....	187
Metsästäjät teurastivat Ilveksen.....	191
Hupiajelulla Pohjois-Pohjanmaalla.....	201
Kansallispuistosta viis veisaan.....	211

Thaimaalainen Hui Lai ja Palle karhu

Iloinen pulputus kuului kankaan takana. Kuuntelen tarkkaan erikoisen kuuloista pulinaa. Ei tämä taida olla teerenpulinaa. Kylän mummot ovat ilmeisesti lähteneet marjametsään, onhan hyvä mustikka- aika käsillä. Jotenkin tämä pulina kuitenkin tuntuu erilaiselta, samassa muistan, että kylän viimeinen mummo vietiin kirkonkylän palvelutaloon. Kävelen vielä lähemmäs ja sitten välähtää minunkin mieleen. Thaimaalaiset siellä pyllistelevät ja pulisevat kankaan reunalla sääskihatut päässään. Kirjavissa asuissa thaimaalaiset miehet ja naiset näppärin sormin poimivat suomalaisille marjat piirakkaan ja talven pakasteisiin, joissa lukisi tietenkin, made in Suomi Finland.

Olen lintumetsällä Kainuussa Kuhmossa ja lintuja oli tänäkin syksynä kohtuullisesti. Aamulla oli ollut vilkasta metsätiellä, paikallinen karhuporukka oli myös liikkeellä viereisellä vaaralla. Juttelin heidän kanssaan hetken aamuhämärissä. Tänä syksynä karhunmetsästys on ollut erityisen vaikeaa. Metsästäjät olivat itsekkin hiukan ihmeissään, mistä asia kiikastaa. Mutta, selvisihän heillekin asia pikkuhiljaa, olihan tälle alueelle perustettu suurpetojen kuvauspaikka ja haaska oli nakattu tietenkin siihen viereen. Karhut junttasivat siihen haaskan lähelle ja metsästyskieltoalue tuli siihen päälle, haaskan lähellä ei tietenkään voinut metsästä. Haaskoja oli ilmaantunut lukemattomia määriä syrjäseuduille. Kuka niistä aina otti selvää, olivatko haaskat kuvaajien vai metsästäjien? Kyllähän karhu osasi ruokansa etsiä ja hakea sieltä, mistä sen helpoimmin saisi.

Keskieurooppalaiset tulevat Suomeen hakemaan aitoja suurpetokuvia ja erämaisia kuvia villeistä karhuista, susista ja ahmoista. Kunpa vain he tietäisivät kuinka kesyyntyneitä erämaan suurpedot ovatkaan. Onkohan se luonnollista, että houkutellaan villit eläimet kuvattavaksi sianraadon tuoksulla kuvauskopin

uumenissa töröttäville luontoturisteille, jotka luulevat olevan heti mestarikuvaajia.

Ja toisaalla luontomatkailuyrittäjä Aarni Jolkkonen odotteli maanantaiaamuna kotitalonsa pihalla kuljetuksen saapumista. Useana aamuna Jolkkonen oli seisonut pihalla odotellen eläinkuljetusautoa saapuvaksi Lentiiran kylälle. Kännykkäyhteys ei aina pelannut ja varalta Jolkkonen odotteli, myös Kuhmoon menevän maantien varrella, istuen vanhan maitolaiturin portailla. Satakiloinen sianraato pitäisi olla jo Kuhmon Lentiirassa, mutta sitä ei vaan näy missään. Jolkkosta tämä huolettaa. Ylihuomenna tulisi taas muutama sveitsiläinen luontoturisti kuvauskojulle kahdeksi yöksi kuvaamaan aitoja villieläimiä. Aarni oli huomannut vanhan Palle karhun olevan kärsimätön ruokailun suhteen. Pallella oli armoton nälkä.

Vanha Palle karhu laahusti kärtyyisenä Lentiiran korpimetsissä. Pallella oli jo ikää reilusti yli kymmenen vuotta. Kuntokin oli alkanut jo rapistua. Sepelvaltimot olivat tukossa ja juosta ei jaksaisi millään. Riistaeläimet juoksevat helposti Pallen kynsien ulottumattomiin. Mustikoita, Palle kyllä rapsuttaa kankaalta, mutta mahaansa ei sillä saa täytettyä kunnolla. Jolkkosen pirulainen ei ole pitkään aikaan toimittanut hänelle apetta, niitä herkullisia sianruhoja. Kuola valui Pallen suunpielistä, kun hän ajatteleekin niitä vaaleita lihavia elukoita, mitä metsässä ei ole näkynyt milloinkaan luonnostaan. Palle heittäytyi viileään kuusikkoon makoilemaan ja lepyttämään mieltään. Hän kuopaisee muutaman kourallisen mustikoita suuhunsa ja yrittää tapailla nokkaunia.

Ärtyneenä Palle säpsähti valveille, jokin ääni varoitti Pallea, olisiko nyt ihmisiä lähettyvillä. Vai mitä nuo äänet ovat, ääni mikä tulee tuolta, ei se ole Kainuun ihmisen murretta. Palle hiippailee lähemmäs katselemaan. Yksittäinen ihminen tulee kohti Pallea. Pienikokoinen ja ilmeisesti naarasihminen rapsuttaa mustikanvarpuja sadan metrin päässä Pallen makuusta. Nyt on hivenen hiljaisempaa, muut ihmiset ovat nyt hieman kauempana. Naarasihminen huutaa toisille välillä jotakin, mutta hän erkani vielä kauemmaksi ja otti etäisyyttä muihin ihmisiin, matkaa muihin ihmisiin oli ainakin kaksisataa metriä.

Pallella nälkä kurni suolissa ja hän teki villieläimen vaiston mukaisen päätöksen. Tuo omituinen pieni naarasihminen olisi Pallen ruoka-annos tänään. Edellisestä haaskaruokinnasta oli kulunut jo yli viikko. Thaimaalaistyttö Hui Lai oli löytänyt hyvän mustikka-apajan, hän oli omissa ajatuksissa, myös uppoutunut äidin ja isän luo Thaimaan kotiin. Ja niihin iloisein tunnelmiin, kun hän marjatienestien kanssa palailisi kotiinsa.

Hui Lai on siro tyttö ja hoikka vartaloltaan, painoa hänellä on ainoastaan 45 kiloa. Sääskihuppu päässään hän lähestyi tietämättään Pallen makuuta. Matkaa oli enää 50 metriä Pallen ja Hui Lain välillä. Hui Lai haisi kuvottavalle sääskimyrkylle ja thaimaalaiselle ruokamausteelle. Palle tietää jo itsekin olevansa vanha karhu, ainakin kymmenen talvipesää on tullut tehtyä. Palle antoi saaliin tulla vielä lähemmäs. Palle, joka on noin 250 kilon painoinen uroskarhu ja pikamatkalla hän on tosi nopea, lähtönopeus on huikea. Suurissa lihaksissa on voimaa ja nopeutta, mutta ei enää kestävyyttä. Palle on tehnyt suunnitelman seuraavasti, verta ei saa näkyä missään ja paikalta pitää poistua nopeasti.

Hui Lai pyyhkäisee hikikarpalot otsaltaan, on lämmin päivä jopa thaimaalaiselle, koska vaatetta pitää olla paljon päällä moskiittojen takia. Samassa Palle hyökkää, Hui Lai ei ole nähnyt mitään vastaavaa eläintä ikinä missään, ei edes valokuissa. Marjayrittäjät ja metsästysviranomaiset eivät muistaneet opastaa marjanpoimijoita kohtaamaan oikeaoppisesti suomalaista karhua. Suomalainen asettuisi tyynen rauhallisesti kyljelleen suojaten käsillään niskaansa. Unohtamatta teoriaopetuksen yhtä pientä yksityiskohtaa, että sulje peräsuolen sulkijalihas. Makuulle mennessään suomalainen huutaisi lisäksi direktiivi muista direktiivi karhu rakas.

Mutta, mitä tekee thaimaalainen, hän aukaisee kätensä levälleen ja hymyilee hampaillaan ja silmillään, kuten heidän kulttuurissa toimitaan. Tämä avoimuus kuuluu buddhalaiseen kulttuuriin. Hymyllään vaikka tapahtuisi mitä pahaa. Palle luuli, että ihminen irvisti hänelle ja hän hyökkäsi kohti, kun Hui Lai levitti kätensä. Pallen saalistusvaisto sai lisää pensaa liekkeihin, raivoissaan Palle hyökkäsi entistä vimmatummin. Palle on vasenkätinen, joten hän iski vasemmalla tassullaan Hui Lain niskanikamat murskaksi kertalyönnillä. Hui Lain elämä päättyi siihen paikkaan.

Palle koppasi Hui Lain syliinsä ja juoksi muutaman sadan metrin päähän korpilammen rantaan. Ja aukaisi Hui Lain taitavasti vasemmalla tassullaan. Kauan ei Palle ruokaillut, sen verran hoikka oli tämä naarasihminen. Jäljelle jäi vain kasa luita lammen rantaan ja muutama vaateriepu. Palle vanhana karhuna tiesi mitä tästä seuraisi, häntähän siinä syytettäisiin, jos hän jättäisi luut tuohon lojumaan. Kukaan ei uskoisi, kuinka nälkä hänellä oli tuona päivänä. Taitavasti Palle koppasi luut kynsiinsä ja upotti jäännökset

mustavetiseen lampeen ja nakkasi tervaskannon päälle, jotta luut pysyisivät lammen pohjassa edes jonkin aikaa. Vielä hetken Palle siivoili paikkoja ja käveli kylläisenä matkoihinsa.

Kävellessään kilometrin, hän löysi uuden makuupaikan ja makusteli vielä saalistaan. Paljon paremman makuinen oli tämä naarasihminen, kuin mehevä sika. Ihminen maistui niin tuluselle ruualle, että Pallen piti vähän väliä juoda viereisestä lähteestä vettä, niin ankarasti poltteli suuta ja mahaa. Palle ei tiennyt, kuinka intohimoisesti naarasihminen oli syönyt thaimaalaista tulista ruokaa edellisenä iltana, mausteita oli ollut monen sorttista Hui Lain lautasella.

Hui Lain veli Toi Lai huhuili illansuussa sisartaan palailemaan autolle päin. Toi Lai oli jo hiukan huolestunut siskonsa katoamisesta. Koko ryhmä haki metsästä Hui Laita löytämättä tyttöä. Olisiko jokin pulska kainuulainen suomalainen mies vikitellyt hänet mukaansa vaimoksi, ei kai nyt sentään. Aikansa etsittyään maastosta löydetään Hui Lain marjanpoimuri ja marjasanko kaatuneena synkän kuusikon laidalta. Mitään muuta ei näy, painaumia kyllä näkyy maassa, mutta niitähän on, jos poimii marjoja ja tanssahtelee edestakaisin mättäiden välillä.

Toi Lai soittaa marjayrittäjälle tapahtuneesta, ryhmä jää odottelemaan ja thaimaalaiset keittelevät rauhallisesti teetä kuusikon laidalla. Marjayrittäjä Seppo Kyllönen saapui paikalle. Näitähän sattuu syksyisin, eihän nämä ihmiset osaa kulkea metsässä, vaikka kuinka opettaisi. Onneksi kaikki on löytynyt ennenkin maastosta vähän aikaa heitä etsittyään. Kauhea pulina kuului, kun hän saapui paikalle, aikansa kuunneltuaan hän pääsi tilanteen tasalle mukaan. Yksi tyttö oli kadonnut ja jäljelle hänestä oli jäänyt vain poimuri ja puolitäysi marjasanko. Seppo katseli

ympärilleen, mutta maasto oli tallattu niin tiuhaan, että jälkiä ei näkynyt missään riittävän selkeästi.

Aikansa katseltuaan ja isontaen lenkkiä tapahtumapaikan ympärillä, Seppo törmäsi karhun makuuseen ja varsin isoon sellaiseen. Ei kai nyt sentään, Seppo hämmästyti jälkiä. Hän suurensi vielä lenkkiä ja löytää toisenkin karhun makuun hiukan kauempaa. Siinä vaiheessa Seppo soittaa nimismiehelle ja selostaa tilanteen.

Marjanpoimijatyttö oli kadonnut ja karhunmakuut olivat lähellä. Nimismies tokaisi heti Sepolle.

- Älä kuule satuja kertoile, unohda koko juttu. No, laitetaan kuitenkin etsintä käyntiin.

Samassa elokuun helteet purkaantuivat ankarana ukonilmana ja vettä tuli kuin saavista kaataen. Seppo ja thaimaalaiset marjanpoimijat juoksivat autolle suojaan sadetta ja odottelemaan lisää etsintäjoukkoja. Palle kuunteli ihmisten touhuja ja päätti väistää vielä sivummalle. Onneksi ankara vesisade häivytti jäljet olemattomiin. Paikalle tuli koiria ja rajavartioston helikopteri lämpökameran kera. Mukana oli poliiseja ja paikallisen metsästysseuran väkeä sekä vapaaehtoisen etsintäpalvelun porukkaa, jonka muodostaa pääosin aina metsästäjät.

Kuitenkaan mitään ei näkynyt tai löytynyt. Thaimaalaistyttö Hui Lai oli kadonnut jäljettämiin. Etsijät olivat jo heittäneet toivonsa, kun suolammen reunaa kävellyt lentiiralainen metsästäjä Jorma Korhonen huomasi kumisaappaan kelluvan lammen reunalla ja sen lisäksi hänen sekarotuinen Vili koira haukkui ankarasti lammen rannalla, kohti syvyyksiä. Poliisit naarasivat pienen lammen reunaa

ja löysivät karmaisevan kasan ihmisen jätöksiä. Thaimaalaistytön vaateiden riekaleet ja luut löytyivät lammen liejuisesta mutapohjasta.

Seppo Kyllönen esitti teoriansa uudestaan ja painostuksen alla asiaa alettiin selvittää virallisesti. Riistakeskus, Riista- ja Kalatalouden suurpetotutkijat, Poliisi ja Maa- ja Metsätalousministeriö piti pitkän kokouksen, pohtiessaan kadonneen thaimaalaistytön kohtaloa ja suurpetojen mahdollista yhteyttä tähän asiaan. Luontoliiton aktivistit tulivat myös koululle ja yrittivät päästä sisälle. Luontoliittolaiset koputtelivat ovelle, jotta he saisivat sanoa oman mielipiteensä. Väsyneet virkamiehet ja viranomaiset tulivat usean tunnin jälkeen Lentiiran lakkautetun kyläkoulun luokahuoneesta ulos ilmoittamaan päätöksen kotimaiselle ja myös kansainvälisen lehdistön edustajille. Mediaa oli paikkakunnalla runsaasti, koska sattumalta paikalla oli Kuhmon Kamarimusiikki tapahtuman takia toimittajia joutilaana.

Kainuun Riistapäällikkö luki viranomaisten ja virkamiesten yhteislausunnon tiedotusvälineille ja tytön omaisille eli Toi Laille. Riistapäällikkö luki ensin perusteet päätökselle ja EU- direktiivin vaikutukset suomalaiseen suurpetopolitiikkaan. Hui Lain veli odotti kohteliaasti hymyillen ja hiukan kumarassa päätöstä ja lehtimiehet myös odottivat kynät tanassa ja nauhurit esillä Riistapäällikön sänkisen leuan pinnassa. Ulkomaiset lehtimiehet välillä esittivät kysymyksiä suomalaisille lehtimiehille, että mitä tämä mies lukee paperista.

Riistaviranomaisten kolonnan johtaja luki vihdoinkin ratkaisun ja päätöksen ”Koska emme voi olla varmoja, kuka tai mikä oli surmannut Hui Lain eli thaimaalaisen marjanpöimijan, emme voi

hakea suomalaisesta karhusta syyllistä. Lisäksi toteamme yhden thaimaalaisen ihmisen rahanarvoisen määritteen olevan matalampi, kuin suomalainen villikarhun, joten emme voi antaa kaatolupaa, koska me emme voi osoittaa mihin yksilöön se kohdistetaan. Lopuksi haluamme säilyttää hyvät suhteet Euroopan Unioniin”.

Toi Lai hymyilee tilaisuuden päätteeksi ja kumartaa syvään, vaistonvaraisesti hänelle kumartavat takaisin koko virkamieskolonna. Seppo Kyllönen selosti hänelle koko ajan mitä heille sanottiin, Toi Lai hymyili koko tilaisuuden ajan. Ulkomaalaiset lehtimiehet eivät hymyilleet, eikä myöskään ihan kaikki suomalaiset lehtimiehet. Moneen kertaan heille piti kääntää päätös erityisesti japanilaisille ja muille lehtimiehille, varsinkin päätöksen perusteet kiinnostivat ulkomaalaisia. Toi Lai kokosi sisarensa jäännökset laatikkoon ja lähetti lentorahtina hänet isälle ja äidille. Laatikkoon hän laittoi mukaan Hui Lain saamat runsaat marjarahat ja uudet Nokialaiset kumpparit, jotka olivat hänen jalassaan surmahetkellä. Hui Lain isä sai ostettua tyttären marjarahalla perheelle uuden traktorin.

Luonto-liiton susiryhmän kommandomiehet odottivat päätöstä kännykkä korvalla ja soittivat välittömästi Saksan, Sveitsin ja Suomen iskujoukoille peruuttaakseen vihreän mafian hyökkäyksen Lentiiraan. Greenpeace oli myös valmiina puolustamaan karhun teurastukselta. Eduskuntatalolla, ministeriössä ja Riistakeskuksen toimistoilla pistettiin hyökkäyksen varalta jo kypärää päähän, mutta huokaisten otettiin ne pois ja rentouduttiin pullakahvien kera suotuisan päätöksen jälkeen.

Seuraavana päivänä thaimaalaiset miehet eivät matkanneet suinkaan marjametsään, vaan paikalliselle ympäristösyistä suljetulle kuhmolaiselle ampumaradalle. Suljetulla ampumaradalla onneksi ei ollut vartijaa eikä videokameroita asennettuna paikoilleen. Seppo Kyllönen oli hankkinut kaikessa hiljaisuudessa muutaman kiväärin ja nyt yhdessä harjoiteltiin ampumista. Kiväärien joukossa oli muutama sodan jälkeen piilotettu sotilaskivääri, ja nyt niille oli tarvetta. Thaimaalaiset kumarsivat ja hymyilivät aina ammuttuaan, sanoivatpa he omalla kielellään aina anteeksi saatuaan reiän pahviseen karhunkuvaan, muutama osasivat he toki sanoa hassusti jo suomeksi anteeksi. Thaimaalaiset kuljettivat mukanaan kivääreitä, vaikka mitäpä se hyvejää, jos 250. kiloinen suomalainen ruskeakarhu hyökkäisi läheltä kohti marjastajia.

Mutta, mitä kuului nyt Pallelle, joka sai koko sopan aikaiseksi tai siis eihän tämä soppa ollut Pallen syytä, vaan Jolkkosen. Jolkkonen ei ollut hommannut sapuskaa Pallelle. Mutta, nyt Palle nuuhki kirsullaan ilmaa ja tunsu tutun herkullisen tuoksun, sianraato odotti taas tutulla paikallaan. Matkalla sikakullan luo, hän hätisteli mennessään susiperheen matkoihinsa. Ja sitten iski kyntensä Jolkkosen tuoman siankylkeen repien vasemmalla tassullaan herkullisen kyljen auki. Välillä Palle nousi kahdelle jalalle ja murisi kumeasti kuvauskopille päin, jossa tällä kertaa sveitsiläiset luontoturistit napsivat aidon suomalaisen villieläimen suurpetokuvia. Näinhän me Jolkkosen kanssa oli sovittu, ruokaa tulee, jos muistaa välillä karjaista.

Nyt Hannu pistää ne hommat pakettiin. Niklas ihmettelee ja nauraa hämmennyksissään asialle.

- Miksi ihmeessä sinä poltteleet minkinloukkuja?
- No, kun kielsivät metsästyksen kansallispuistossa.
- Saahan siellä metsästää vieläkin.
- Ja paskan marjat, hirvenajoa ja pienpetoja huvikseen.

Niklakselle valkenee nyt lintukadon todellinen syy, suoraan vasten kasvoja.

- Voi hyvänen aika sentään, elä hyvä mies polta niitä, minä voin ottaa ne ja pyytää minkkejä.

- Onko sinulla metsästyskorttia ja pistoolia naapuri hyvä, kysyi Hannu Niklakselta.

- Pitääkö siihen olla niitäkin?

- Et sinä ilman niitä, saa pyytää metsästyslain mukaan minkkejä ja supikoiria lintuluodoilta pois.

- Onko sinun rikosrekisteri puhdas? kysyi vielä Hannu kesämökkinaapuriltaan lääkäri Niklas Korenilta.

- No, olen minä nuoruudessa tapellut kovasti nakkikopilla ja siitä tuli ehdonalainen pahoinpitelystä.

- Unohda sitten koko juttu, et sinä saa aselupaa itsellesi, aivan turha yrittää.

Samassa kuului rantatieltä, kauhea pakahdus, Hannu ja Niklas kuuntelivat uteliaana tielle päin, hakeakseen tarkempaa paikkaa pamaukselle.

- Ei tuo ole aseisen pamaus, vaan jokin muu, mennään katsomaan, tule mukaan Hannu sanoi.

Naapurit juoksivat yhdessä Hannun autolle ja he lähtevät oletetulle paikalle. Hannu huomasi kilometrin ajettuaan entisen maatalanisännän Veli Muikkusen traktorin, murskaantuneen henkilöauton vieressä ja ison lapiosarvisen uroshirven ojassa. Niklas otti heti tilanteen haltuunsa ja kömpi auton sisään.

